

[Fuglsang.]

udenrigspolitik på en blok, der er et af hovedelementerne i den kolde krig, og som mere end én gang ved trusler og provokationer har bragt verden betænkeligt nær ved katastrofen.

Det var formentlig også en følelse heraf, en følelse af, at der var noget, der holdede, der fik statsministeren til at tilføje, at regeringen inden for NATO vil fremme alle bestræbelser for at mindske spændingen i verden. Spørgsmålet er bare: hvordan står ord og gerninger til hinanden i denne vigtige sag? På FN's sidste generalforsamling vedtoges det bekendte sovjetforslag om almindelig kontrolleret afrustning, og der blev nedsat et 10 mands udvalg, som skulle gå i gang med det praktiske arbejde; men endnu medens disse møder afholdtes, og medens bl. a. de socialistiske lande gennemførte betydelige nedskæringer af deres militære styrker, vedtog trekantregeringen, også de radikale, sammen med oppositionen det dyreste militærforlig, vi har haft. Det kan vist næppe kaldes at støtte bestræbelserne for at mindske spændingen i verden.

Vi husker, hvordan det topmøde, verden havde ventet sig en del af, blev torpederet — og fra amerikansk side har man ikke lagt skjul på, at det var bevidst — af de meget omtalte spionflyvninger. Jeg erkender, at vor regering i erklæringer har taget afstand fra, at sådanne flyvninger foretages fra dansk område; men hvad har man gjort i praksis for at sikre sig kontrol med flyvebaserne i Grønland, som er dansk område?

Endelig vil jeg minde om dette efterårs store NATO-øvelse, som strakte sig fra Gibraltar til Norge, og som i hele sin karakter mere var en angrebs- end en forsvarsøvelse. Den svarede i meget til de konkrete lynkrigsplaner, der er udarbejdet i Vesttyskland, og som, takket være militære afhoppere, er faldet i hænderne på myndighederne i den tyske demokratiske republik.

Overhovedet — når det ærede medlem hr. Per Hækkerup lidt flot og måske selvbørligende i går erklærede, at han ikke så nogen grund til at drøfte udenrigs- og forsvarspolitik de fem partier imellem, så er det ikke alene ikke rigtigt, men det er en farlig tanke. Om man så skulle godkende den nuværende stilling, så står udviklingen i verden ikke stille. Der kan dukke nye ini-

tiativer op fra fredskræfternes side, og der dukker vitterligt nye krav op fra de aggressive kredse. Lad mig nævne general Norstads krav om NATO-atomstyrke eller skrivelser i amerikansk presse om at sende, man kan kalde det en ny slags syvende flåde ind i Østersøfarvandene.

Er der altså ikke megen praktisk medvirken til afspænding fra regeringens side, så vokser til gengæld modstanden mod NATO og atomfaren ude i befolkningen. En bemærkelsesværdig målestok for dette røres styrke er en næsten tilsvarende uro og angst hos de ansvarlige myndigheder. Anderledes kan jeg ikke forklare deres opførsel, når de, som f. eks. politimesteren i Århus, for at få deres forholdsregler til at stemme med grundloven må søge tilbage til besættelsesårenes særegne fortolkninger. Lad mig minde om beslaglæggelse af materialer og arrestationen af uddelerne, som fandt sted i en række byer både i forbindelse med den førømtalte NATO-manøvre og i forbindelse med fremførelsen af den afslørende anti-fascistiske film „Mein Kampf“. Jeg tænker f. eks. på, hvordan man i Haderslev tvang en ung pige til at klæde sig af og lade sig kropsvisitere.

Med hensyn til det dyre forsvarsforlig og hærens opbygning synes man i nogen grad at have fulgt det tyske forbillede eller måske tyske ønsker. Det gælder ikke mindst med hensyn til hærens ledelse, inden for hvilken den højtærede forsvarsminister mener stadig at have plads til en general Hjalf og til en oberst Schjødt-Eriksen. Hvad den første angår, er det egentlig noget ejendommeligt, at medens han og andre generaler nu ikke kan få forsvaret dyrt nok og ikke kan få købt materiale nok — angiveligt af hensyn til soldaterne — så var man unægtelig adskilligt mere nøjsom, da det virkelig gjaldt, med hensyn til bevæbning af dem, der kæmpede i modstandskampen.

Hvad Schjødt-Eriksen angår, er der et spørgsmål, som jeg tror beskæftiger også andre end mig: finder forsvarsministeren det ikke efterhånden betimeligt, ikke mindst efter byrettens præmisser i dommen over Danmarks kommunistiske ungdoms forbundsformand, at obersten reagerer over for de alvorlige beskyldninger, der er rettet imod ham i pressen, f. eks. i dagbladet Information?